נה א מיי' פ"א מהל' חגיגה הלכה [ד] ז:

בו ב מיי שם הלכה ו: בו ג מיי פ"א מהלכות

לאויו עה טוש"ע א"ח סי׳

קגיגה הלכה ק:

הלכה ח:

ם ו מיי פ"ב מהלי שגגות הלכה יד וע"ש בכ"מ:

מא ז מיי׳ פט"ו מהל׳

מוסף תוספות

א. כלומר בעזרת ישראל אבל בעזרת כהנים לא.

לשנ״ל, ב. דהא אמריי מרכיי מחדים נייים

לעכילו. ב. דהג אמרי במס׳ פסחים [נט:] והקטיר עליה הכהן והדר

נאמר והיה החזה לאהרו

נאטרת אימורי׳ אינו הקטרת אימורי׳ אינו

הרנב״ר. ג. [ו]מצי אכיל

בשרא בזריקת דם כדכתיב

ודם זבחיד ישפר והכשר

רבינו חננאל

תניא אמרו ב״ה לב״ש, ומה בעת שאסור להדיוט בשבת מותר לגבוה,

שנאמר וביום השבת שני

להדיוט ביו״ט, שנאמר אך

. אשר יאכל לכל נפש וגו׳

אינו דין שמותר לגבוה

כו׳. אמר רבינא לדברי האומר נדרים ונדבות

אין קרבין ביו״ט לא תימא דמדאורייתא חזו

לאיקרובי ביו״ט ורבנן הוא דגזרו בהו גזירה שמא ישהה אותן. כלומר

יאמר בשאר ימות השנה אני טרוד במלאכה, איני יכול לעלות ולהקריב

קרבן, הנה כשאעלה לחוג ביו״ט אקריב נדרי, לפיכך גזרו שלא יקרבו נדרים

ונדבות ביו״ט. אלא אפילו

מדאורייתא, נמי לא חזו, דהא שתי הלחם חובת היום הן וליכא למגזר

שמא ישהה, ואין עשייתן דוחה לא שבת ולא יו״ט.

ומיבעיא לן לדכרי האומר אין קרבין ביו״ט, עבר ושחט נדרים ונדבות ביום

טוב מאי, רבה אמר זורק את הדם להתיר בשר

לאכילה, ואם נטמא הבשר

או שאבד אינו זורק. רבה

בר רב הונא אמר זורק הדם

להקטיר אימורין לערב ואע״פ שנטמא הבשר

בבשי עצרת ששחטן שלא

לשמן שהן שלמי צבור,

לשמן קודם עצרת, או לאחר עצרת, הדם יזרק והבשר יאכל, ואם היתה

שבת לא יזרוק, ואם זרק

תאכל. שיטה.

. רשאי

לאכול הבשר.

מחולי

"ט הלכה יג סמג

ב סעיף א' וסעיף ג: ד מיי' פ"א מהלכות

והביא כל צאן קדר שבירושלים והעמידן בעזרה ואמר כל מי שרוצה לסמוך יבא

ויםמוך ואותו היום גברה ידן של בית הלל

וקבעו הלכה כמותן ולא היה שם אדם

שערער בדבר כלום: שוב מעשה בתלמיד

אחד מתלמידי ב"ה שהביא עולתו לעזרה

לסמוך עליה מצאו תלמיד אחד מתלמידי

ב"ש אמר לו שמה זו סמיכה אמר לו מה זו

שתיקה שתקו בנזיפה והלך לו אמר אביי

הלכך האי צורבא מרבגן דאמר ליה חבריה

מלתא לא להדר ליה מלתא מפי ממאי

דאמר ליה חבריה דאיהו אמר ליה מה זו

סמיכה וקא מהדר ליה מה זו שתיקה: תניא

יאמרו להם בית הלל לבית שמאי ומה סאמרו

במקום שאסור להדיום מותר לגבוה מקום

שמותר להדיום אינו דין שמותר לגבוה

אמרו להם בית שמאי נדרים ונדבות יוכיחו

שמותר להדיום ואסור לגבוה אמרו להם

בית הלל מה לנדרים ונדבות שאין קבוע

להם זמן תאמר בעולת ראייה שקבוע לה

זמן אמרו להם בית שמאי אף זו אין קבוע

לה זמן דתנן ממן שלא חג ביום טוב ראשון

של חג חוגג והולך כל הרגל כולו ויום מוב

האחרון של חג אמרו להם בית הלל אף זו

קבוע לה זמן דתנן סבעבר הרגל ולא חג אינו

חייב באחריותו אמרו להם בית שמאי והלא

כבר נאמר סלכם ולא לגבוה אמרו להם בית

הלל והלא כבר נאמר לה' "כל דלה' אם כן

מה תלמוד לומר לכם "גלכם ולא לכותים

לכם ולא לכלבים: יאבא שאול אומרה

בלשון אחרת ומה במקום שכירתך סתומה כירת רבך פתוחה במקום שכירתך פתוחה

אינו דין שכירת רבך פתוחה וכן בדין ששלא

יהא שולחנך מלא ושולחן רבך ריקן במאי

קא מפלגי מר סבר נדרים ונדבות קרבין

ביום מוב ומר סבר יאין קרבין ביום מוב

אמר רב הונא סלדברי האומר נדרים ונדבות

אין קרבין ביום מוב או לא תימא מדאורייתא

מחזא חזו ורבנן הוא דגזרי בהו גזירה שמא

ישהה אלא אפילו מדאורייתא נמי לא חזו

ידהא שתי הלחם דחובת היום נינהו וליכא

למגזר שמא ישהה הואינו דוחה לא את

השבת ולא את יו"ם: איבעיא להו לדברי

האומר נדרים ונדבות אין קרבין בי"ם עבר

יושחם מאי רבא אמר זורק את הדם על מנת

להתיר בשר באכילה רבה בר רב הונא אמר

זורק את הדם על מנת להקטיר אימורין לערב

מאי בינייהו איכא בינייהו נממא בשר או

שאבד לרבא לא זריק לרבה בר רב

הונא זריק מיתיבי ייכבשי עצרת ששחמן

שלא לשמן או ששחטן בין לפני זמנן

בין לאחר זמנן הדם יזרק והבשר יאכל

ואם היתה שבת לא יזרוק ואם זרק

ואין יכול להקטיר האימורין מבעוד יום הוי כאילו נאבדו או נטמאוג: אסור לבשל ולנלות היום ולא יאכל מן הבשר: ואם זרק. ולא נמלך:

שי תוס' חגיגה ז: ד"ה מביאין, ב) [חוספתה חגיגה פ"ב], ג) חגיגה ט.

ח. ר״ה ד: יומא ג. מגילה

ה:, ד) ג"ו שם, ה) [פסחים מו.], ו) [לעיל יט.],

ו) [פסחים מו. לקמן כא בח: מגילהו: ז. ח) ותוספתה

חגיגה פ"ב], ע) [חגיגה 1.], י) [לעיל יט. וש"נ],

ל) [מנחות ק: ע"ש], ט מנחות ק:, מ) נזיר כח: ע"ש מנחות מח. ע"ש,

() בס"ח: ויחנם, כן וויחרה

כג], ע) [ובחים ב.], פ) [עי

תום׳ פסחים דף סו: ד"ה

מביאה], ל) שייך לקמן קודם ד"ה מאי, ק) וב"ש אהדרו

ליה נדרים ונדבות יוכיחו

שכירתך פתוחה וכירת רבך סתומה משמע אפילו דשלמים. מהר"מ,

ל) ופסחים נט:ן,

בעזרה ויש לומר דלאו דוקא בעזרה אלא בהר הבית א: 0 שבירתך פתוחה. פ״ה לשון כירה ממש ונראה דר״ל כמו

נדרים ונדבות יוכיחו. פ"ה שמותר להדיוט במקום שמותרים להדיוט לעשות כל לרכו כגון ביום טוב אסורין ליקרב לגבוה קא מפלגי (א) מר סבר נדרים ונדבות חין קרבין פרש"י ת"ק דחמר נדרים ונדבות יוכיחו ומר סבר אבא שאול נדרים ונדבות קרבין בי"ט מדלח קאמר נדרים ונדבות יוכיחו והר"ר שמואל היה מפרש פירוש אחר נדרים ונדבות יוכיחו במקום שיש חלק כגון עולות במאי קמפלגי ת"ק סבר נדרים ונדבות קרבין ביום טוב דס"ל לת"ק דנדרים ונדבות קרבין אבא שאול ש דאמר ומה במקום דשלמים אלמא דס"ל דנדרים ונדבות אין קרבין בי"ט וקשה להאי פי" אמר בהדיא וסבר לה כאבא שאול דאמר לכם ולא לנכרים משמע אבל ליה לומר לכם ולא לגבוה אלמא ונדבות קרבין בי"ט לכ"ג כפי' ראשון:

ונדבות כדפי" בפ"ק (דף יב. בד"ה השוחט) אלא נקט כותים וכלבים דפסיקא ליה: מאר בינייהו בגון שנשמא. וא"ת נימא דאיכא בינייהו כגון שנטמאו אימורים או שנאבדו דלרבא זריה הואיל ואיכא בשר ולרבה בר רב הונא לא זריק כיון שנטמאו האימורין ותי' הר"ר שמשון מקול"י דרבה בר רב הונא מודה להא דרבא דזורק את הדם על מנת להתיר (ב) באכילה דהוי צורך אוכל נפש ושמחת יום טוב אבל הוא מוסיף עליה דקאמר אפילו נטמא בשר זורק את הדם ע"מ להקטיר אימורין לערב אבל קשה ב היאך יהא הבשר מותר באכילה הא אמר יי החם אימורין כל כמה דלא מקטרי בשר לא מתאכיל דהא דהקטרת אימורין לא מעכבא ה"מ היכא דליתנהו שנטמאו או נאבדו אבל היכא דאיתנהו מעכבי ויש מתרלים דהכא מיירי שנטמאו או נאבדו ולא נהירא דאם כן לימא דאיכא בינייהו דהכל קיים דלרבא לא זרק ולרבה זריק ועוד דבסמוך משמע אע"ג דאיתנהו דקאמר כבשי עלרת וכו׳ הדם יזרק והבשר יאכל ואם היתה שבת לא יזרוק ואם זרק הורצה ע"מ להקטיר וכו' אלמא דמיירי דאיתנהו ואעפ"כ בי"ט הדם יזרק

והבשר יאכל וי"ל דהכא הואיל

ויכרה להם כירה גדולה (מלכים ב ו):

אפילו שלמים וכל שכן עולות במאי להדיוט כגון שלמים ואסורי׳ לגבוה מדקאמר במקום שמותר להדיוט כגון שלמים דהוו נדרים ונדבות אלמא ביו"ט ואסורין לגבוה כגון עולה אבל שכירתך סתומה כו' משמע אפילו לבפ' אלו עוברין (פסחים דף מז. ושם) נדרים ונדבות קרבין בי"ט מדלא מוקי דסבירא ליה לאבא שאול דנדרים לבם ולא לנברים. נ״ה נמי דרשי

לכם ולא לגבוה למעוטי נדרים

להביא כל צאן קדר בעזרה. ותימה הא 🌣 אין מביאין חולין 🕽 לאן קדר. מעולים היו: שוב מעשה כו'. לאחר המעשה הזה היה 🔌 וַהאשלאמאומחושלה מעשה בחלמיד אחד כו': מה זו סמיכה. שאתה רולה לסמוך ולעבור על דברי ב"ש והלא אנו חלוקין עליכם: אמר לו מה זו שסיקה. שהיה לך לשתוק וחינך שותק: שסקו בנויפה. בגערה:

מקום שחסור להדיוע. שבת שחסור לעשות להדיוט כלום מותר לגבוה תמידין ומוספין: מקום שמותר להדיוט. י"ט דכתיב (שמות יב) הוא לבדו יעשה לכם כל לד לרכי אכילה: אינו דין שמותר לגבוה. כל לרכי אכילת מזבח ואפילו עולת ראייה: נדרים ונדבות יוכיחו. שי"ט מקום המותר להדיוט הוא ואתם מודים לנו שאסורים להקריב והן לרכי גבוה: אף זו קבוע לה זמן כו'. ויש לחוש שמא יפשע או יאנסי בשאר ימי המועד ולא יביא: והלא כבר נאמר לה'. וחגותם אותו חג לה'ש: אומרה בלשון אחרם. להאי קל וחומר דבית הלל דלעיל: כירה. יש לה בית קבול לקבל שתי קדרות ושייך למימר בה סתומה ופתוחה: במחי קמפלגי. אבא שאול ותנא קמא אבא שאול דלא אמר אמרו להם בית שמאי נדרים ונדבות יוכיחו סבירא ליה נדרים ונדבות קרבין לבית הלל: לה סימה מדהורייםה מחוה חוו. דלה׳ משמע כל דלה׳ אפילו נדרים ונדבות: שמה ישהה. עד המועד שיהה לו בשר מצוי ברגל ושמה כשיבא המועד יארע לו אונס ונמלא מאחר נדרו: מדאורייתא נמי. סבירא ליה דאסור דכי כתיב לה׳ דומיא דוחגותם קאמר עולות הדומות לחגיגה שומן קבוע ברגל כמותה: דהת שתי הלחם. דעלרת דחובת היום הן ואינן ראויין לבא קודם לכן דלגזר בהו שמא ישהה הואיל ויכול לאפותן מערב י"ט אמור רבנן במסכת מנחות (דף נה:) דחין דוחין לח שבת כו׳ באפייתן דלאו דומיא דחגיגה הוא שומן שחיטתה קבוע ברגל ואינו יכול להקדים ולחחר: עבר ושחט מחי. מהו שיזרוק את הדם: על מנת להתיר בשר באכילה. כלומר אם הגשר קיים שתהא זריקתו לורך י"ט שיאכל הבשר היום זורק ואם לאו אינו זורק: על מנח להקטיר אימורין לערב. אפילו אין כאן אלא לצורך הכשר קרבן להכשיר קרבן שאין

יכול לזרוק בלילה והקטרת האימורין

כשרה כל הלילה וימתין עד שתחשך

ויקטירם: לרבא לא זריק. אף על

גב דלאו מלאכה היא גזור בה משום

שבות: כבשי עלרת. הבחים עם

שתי הלחם כדכתיב בפרשת שור או

כשב בעלרת ועשיתם שעיר עזים

אחד לחטאת ושני כבשים וגו' (ויקרא

כג): שלה לשמן. שלריך לשחטן

לשם שלמי לבור ושחטן לשם עולה:

לפני זמנן. קודם עלרת והם הופרשו

לשם כבשי עלרת: הדם יזרק והבשר

יאכל. דקיימא לןש כל הזבחים שנזבחו

שלא לשמן כשרים ליקרב ונאכלין

אלא שלא עלו לבעלים לשם חובה:

ואם היתה שבת לא יורוק. שהרי

הגהות הב"ח (ה) תום' ד"ה נדרים וכו' במאי קא מיפלגי

דאמר נדרים ונדבות יוכיחו נדרים ונדבות אין קריבין ומר סבר אבא שאול כל"ל: (ב) ר"ה מאי וכו׳ להתיר הבשר באכילה

הגהות מהר"ב רנשבורג

א] גפ' אמר ר"ה וכו' לא מימא מדאורייתא מחזא חזו. נ"ב עיין מהרש"ח ומ"ש עליו בשער המלך :דף סד ע"ל בד"ה ודע

מוסף רש"י

מי שלא חג ביום טוב ראשון של חג. שלא הביא חגיגתו ביום הכחשון של חג (חגיגה סו.). ויום טוב האחרוןשל חג. חוגג שמיניעלרת, ואע"ג דרגל בפני עלמו הוא הוי תשלומין לראשון (שם). לכם ולא לכותים. אנל לגנוה שרי פסחים מו.). גזירה שמא ישהה. קרבנות כל השנה שיהא נודר ונודב, ולא יקריבם עד הרגל ונמלא ק. כם כל האונל הנוננו מכוין וממחין מלאכחו עד המועד, ועוד שמא יעבור נכל מאמר (מנחות ק:). דהא שתי הלחם כו׳ וליכא למגזר שמא ישהה. שהרי אין יכול להקרינס אלא נו ניום (שם). בין לפני זמנן. קודס עלרת, בין לאחר זמנן. לחחר עלרת (מנחות מח.). הדם יזרק. שלח ל**שמן** (שם ונזיר ימלק (שם ינוין בווי). והבשר יאכל. ואף על פי שהכנשים עלמן מותרין, דקיימא לן כל הזבחים שנזבחו שלא לשמן כשירין אלא שלא עלו לבעלים לשם חובה, אינהו הוא דמתאכלי כשלמים בעלמא, אבל לחם כיון דכבשים אין שמן עליהן דהא לא עלו לשם חובה אלא לשם שלמי נדבה עליהן מי יתירנו (פסחים ואם היתה שבת. אשלה לשמן קהי ועלרת ושבת היה (מנחות מח.)

הורנה 336 שמלה עלרת בשבת וניתנה שבת לדחות אלל לשמן וטעה זה ושגג בשלא לשמן (יבמות צי). לא יורוק. דכיון דאידמי מקרבן ליכור תו לא דחי שבת (מנחות מה.) לפי שאין הבשר נאכל בשבת שאין לליית קדשים דוחה את השבת (נויר בח:).

הורצה